

[Paul Holt.]

ligt set er det afgørende, om der bliver ordineret Kvindepræster eller ikke. Hvis det sker, er vor Kirkes Enhed sprængt paa et væsentligt Omraade, idet man saa maa se i Øjnene, at der kommer til at herske een Lov i eet Stift og en anden Lov i et andet Stift. Og naar denne Ordinationsenhed er sprængt inden for den danske Folkekirke, saa maa man have Ret til at spørge, om Tiden ikke nærmer sig til en Adskillelse af Stat og Kirke.

Denne afsluttende Debat er en politisk Opgørelse over Rigsdagens og Regeringens Arbejde. De forskellige Partier udtaler sig gennem deres Ordfører. Men hvad siger nu Folket? Man møder hyppigt blandt almindelige Vælgere en Kritik af det politiske Arbejde. Der siges, at Rigsdagens Arbejde er præget for meget af partipolitiske Interesser, at man lader taktiske Hensyn være af større Betydning end de store fælles Interesser. Man ironiserer over, at politiske Taler i stor Udstrækning er et Kapløb om de bedste Vittigheder paa Modstandernes Bekostning, og man hører fremført Udtalelser om, at Partierne skal offentliggøre, hvorledes deres politiske Arbejde finansieres, hvorfra de faar deres Bidrag. Jeg kan nu ikke rigtig se, at det har nogen større offentlig Interesse, for vi ved alle sammen, hvor de forskellige Partier er placeret. Vi ved dog alle sammen, at Venstre og de Konservative fortrinsvis støttes fra Arbejdsgiverside. Det er dog ikke nogen Hemmelighed, at Arbejderpartierne fortrinsvis støttes af Fagforeningerne. Alle, der er Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen, og alle, der er Medlemmer af Fagforeningerne, ved, at de meget let kan tvinges til at yde økonomisk Bistand til et politisk Parti, som de er absolutte og maaske endog fanatiske Modstandere af. Altsaa selve den Oplysning har ikke saa forfærdelig stor Interesse. Spørgsmaalet bliver derimod, om man kunde tænke sig ad Lovgivningens Vej at gribe ind over for disse Foreningers Suverænitæt, vedtage en Lov, som forbyder Foreninger, Fagforeninger, faglige Sammenslutninger, Organisationer at yde Bidrag til politisk Arbejde. Men der er ikke noget nyt og overraskende i de Oplysninger, vi har faaet frem. Hvis et Rigsdags- og Regeringsarbejde skal lykkes, er det en Forudsætning, at Folket lever med i det, og at det forstaas, at som Folket er, er Rigsdagen ogsaa. Man maa i Folket forstaa det, naar man kritiserer Rigsdagens Arbejde. Der er en meget tydelig Sammenhæng mellem Stemninger og Strømninger i

Folkelivet og de tilsvarende her paa Rigsdagen.

Vi staar over for vanskelige Opgaver, store Opgaver, som kan hvile tungt paa dem, der skal løse dem. De kan efter vor Formening kun løses, hvis vi gaar til Arbejdet med god Vilje til Samarbejde og en dyb Forstaaelse af, at vi maa være villige til at se bort fra vort eget i snævrere Forstand og se paa Helhedens Tarv. Regeringen bærer Ansvar for Lovens Ord, men ingen menig Rigsdagsmand kan unddrage sig et Medansvar, og naar det kommer til Stykket, er det moralske Ansvar det største af alle. Ud fra disse Synspunkter har vi søgt at øve vort Arbejde og tage vort Stilling til fremsatte Lovforslag og selv fremsat vore egne. Og det er vort Haab, at denne Forstaaelse, denne moralske Ansvarsfølelse over for Rigsdagens Arbejde maa være bestemmende ogsaa for Fremtiden, for hvis det bliver en virkelig stærk Bevidsthed hos os alle og ogsaa ude i Folket, saa vil det kunne lade sig gøre, at den Aand, som blev efterlyst, kan blive stærk i vort Folk, den Aand, der forstaaer, at Arbejdet for Danmarks Fremtid er det, vi er kaldede til at gøre, saa vil vi paa den Maade faa det Incitament, jeg omtalte før, som man maaske savner, naar visse Varer ikke kan skaffes til Veje. Vi vil udtale Ønsket om, at Regeringen i dette Arbejde, i denne Tale maa kunne føre an, saaledes at den kan kalde det danske Folk til Samling om vore fælles Opgaver.

Starcke: Der er dem, der mener, at Politik er en relativt lavt liggende Beskæftigelse, og der er stadig Stemmer, der rejser sig anklagende imod de politiske Metoder, som kommer til Syne i Demokratiet. Særlig fra diktatorisk styrede Lande hørt disse Toner. De høres endnu fra de Lande, der stadig er diktatorisk styrede, og vi hører dem i Dag fremsat fra kommunistisk Side. Hvis det kun var derfra, disse Beklagelser lød, kunde man tage det let, fordi de politiske Metoder, som ses i disse Lande, ikke er af en saadan Art, at deres Tilhængere kan fornærme Demokratiet. Men det er klogt at se Demokratiet og sine egne Fejl i Øjnene, og særlig skal man lægge vel Mærke til et Faktum, nemlig dette, at Diktaturet aldrig vilde have haft en Chance, hvis det saakaldte Demokrati i den Form, vi kender det, havde været tilfredsstillende for Hovedparten af Menneskene. Det var de Fejl, der klæbede ved vort Demokrati, som muliggjorde Diktaturets Fremstormen, og hvis